

Åbent Brev:

Danmarks værste sociale skandalesag om en multihandicappet dreng på 8 år og hans familie...

Dette er et skræmmeeksempel på Systemets mishandling af vort handicappede barn Mustafa, som i dag er 8 1/2 år.

Mustafa blev født på Hvidovre Hospital i januar 1998, og det blev hurtigt klart, at han ikke udviklede sig som andre børn. Man konstaterede, at han havde mælke- og fødevareallergi og manglede den ene nyre.

Hans svage immunsystem gjorde, at han næsten konstant fik forkølelser og infektioner, og han udviklede kronisk astma-bronkitis og fik eksem på hele kroppen, som betød, at vi måtte smøre ham ind i cremer flere gange hele døgnet - og dette skal vi stadig i hans 8. leveår.

De mange læger, der undersøgte vort barn på Hvidovre Hospital, kunne ikke forklare, hvad der var galt med Mustafa, for han kunne heller ikke udvikle et sprog - der var ingen diagnose og heller ingen henvisninger til specialister.

Vort lokale socialcenter i Vanløse ignorerede totalt, at vort barn var multihandicappet, og de første 3 år af Mustafas liv var en kamp for at få ham ordentligt undersøgt og i det hele taget anerkendt som et handicappet barn.

Endelig kom Mustafa ind under Handicapcenter Valdemarsgade i Københavns Kommune - og nu begyndte problemerne for alvor, for Handicapcentret fik overkontrol over vor familie, og uden vor viden registreredes vort barn i institutioner, hvor han ikke hørte til sygdomsmæssigt.

Da vi ikke kunne få en diagnose på vort barn - og af samme grund ikke kunne få ham i behandling - søgte vi om økonomisk hjælp hos Københavns Kommune og hos Sundhedsministeren til at få ham undersøgt af specialister i udlandet.

Vi blev afvist begge steder, så vi lånte penge i banken og af venner og bekendte, og jeg rejste med ham til Thailand, hvor Mustafa efter grundige undersøgelser med det nyeste udstyr fik den sjældne diagnose „Town's Brock Syndrom“.

Specialisterne i Thailand fandt også ud af, at Mustafa havde en meget høj gane, der betyder, at han har meget svært ved at udvikle et sprog - og det betyder også, at han har vanskeligt ved at spise og let får infektioner i kroppen, blot ved at trække vejret.

Men rapporten fra Thailand konkluderer, at med intensiv træning af barnet, kan han komme til at fungere rimeligt normalt - det var konklusionen for mere end fire år siden - men hverken Hvidovre Hospital eller Københavns Kommune har sørget for, at Mustafa har fået den nødvendige taletræning og fysioterapi.

Det eneste positive, der er sket for Mustafa, er den specialbørnehave, han endelig fik plads i - men alt

Side 2

dette gode arbejde, og den træning vi har givet ham hjemme, er nu spildt, efter at han er kommet i skole på Strandparkskolen i Sydhavnen for hjerneskadede børn, hvor han er blevet „parkeret“ af Københavns Kommune uden at have modtaget den undervisning, taletræning eller hjælp af nogen art, som vi var blevet lovet.

Den aflastning af os, som Københavns Kommune havde lovet os for fem år siden, har Handicapcentrets 8. kontor snydt os for - man nægtede at anerkende den eneste person, som Mustafa var tryk ved, og forsøgte i stedet at tvinge ham ud i en fremmed aflastningsfamilie.

Mustafa er tynd som en „muselmand“, så han er meget skrøbelig, og derfor har lægerne anbefalet, at han skal have „maksimal lødig kost“ - men Københavns Kommunes Handicapcenter har nægtet vort barn tilskud til en sådan kost og enhver anden rettighed.

Det er et 24-timers job at passe et multihandicappet barn, og vi har to andre børn, som også skal passes - derfor mener vi, at vi har været berettiget til „tabt arbejdsfortjeneste“, men også dette har man nægtet os, ligesom man har taget boligsikringen fra os og sat loft over kontanthjælpen.

Vi har i Mustafas 8-årige levetid rendt til utallige møder hos kommunen, på Hvidovre Hospital, etc., etc., uden at vi har fået andet end en sludder for en sludder og kun oplevet at vort barn har været katebold i hele det sociale- og det sundhedsmæssige system.

Ingen behandling til vort barn, ingen økonomisk hjælp, og alle disse ulovligheder, løgne, forsømmelser, fejl og fortielser har Københavns Kommune fået blåstemplet af Det Sociale Nævn og i Ankestyrelsen.

Ja, selv Folketingets Ombudsmand, der bad om at få alle papirerne i sagen tilsendt, fik hurtigt kolde fødder - og vi fik alle papirerne retur igen, *fordi den tidligere Socialborgmester i Københavns Kommune, Bo Asmus Kjeldgaard, der nu er Borgmester for Born og Unge løj overfor Ombudsmanden.*

Vi troede så, at det ville hjælpe at henvende os til den øverste chef i Danmark, Statsminister Anders Fogh Rasmussen, som hurtigt sendte sagen videre til Socialminister Eva Kjær Hansen - der hurtigt sendte sagen videre til vor sagsbehandler i Vanløse Socialcenter - så nu er vor sag tilbage, hvor den startede.

Hvorfor den store berøringsangst overfor Mustafas sag - er han bare et nummer, eller er han i virkeligheden et „videnskabeligt forskningsprojekt“ på grund af sin sjældne sygdom?

Som et sidste forsøg på at få systemet til at respektere Mustafas og vor families menneskerettigheder henvendte vi os til Det Danske Center for Menneskerettigheder - men her kunne man kun sige, at man havde stor sympati for vor situation, men man var ikke i stand til at hjælpe os.

Hvorfor har man et Menneskerettighedscenter i Danmark, når dette center intet kan eller vil gøre, når menneskerettighederne for danske borgere er så groft overtrådt igennem mange år, som i vor sag?

Mit spørgsmål er: Kan det virkelig skade systemerne og reglerne i Danmark, hvis en familie på 5 personer fik deres rettigheder opfyldt?

Side 3

Der må være noget virkelig alvorligt galt, hvis personer i disse store stillinger ikke kan sørge for, at en lille familie med et multihandicappet barn behandles ordentligt og får de samme rettigheder som alle andre.

Vi, Mustafas forældre, har nu i 8 år forsøgt på enhver tænkelig måde at samarbejde med lægerne og det sociale system - men vi har nu indset, at vi har løbet panden imod en mur af cement.

Hverken ansvarlige myndigheder, sundhedssystemet eller politikerne har kunnet svare på de spørgsmål, som jeg stillede i mit brev af den 28. november 2000 - og til dato har ingen villet svare på, hvorfor vort barn ikke har fået den behandling og de rettigheder, som han har ret til i dette samfund.

Der er noget, der lugter i denne sag - og derfor har vi valgt at træde frem med dette „Åbne Brev“ - for nu skal alt frem i lyset.

Da vi klagede over den ulovlige behandling, som Mustafa og vor familie er udsat for, blev vi udsat for det, jeg vil kalde „systematisk forfølgelse“.

Min pensionsansøgning, som jeg indgav på grund af nedslidning og smerter i min ryg og mine ben efter i flere år at have båret Mustafa, når han ikke kunne klare at gå og op til vor lejlighed på 3. sal, blev afvist - og da jeg kunne påvise direkte løgne i sagsfremstillingen, forsøgte Københavns Kommune i stedet at få mig erklæret „psykisk syg“.

Min pensionssag er derefter over 2 1/2 år blevet totalt slyt i Københavns Kommune - skal jeg straffes, fordi jeg har gjort opmærksom på, at vort multihandicappede barn er blevet frataget alle rettigheder?

Mine kone er også blevet nægtet alt - også den lønkomensation, som hun burde have haft for det mangeårige daglige slid uden en eneste fridag eller ferie, og fordi hun ikke har kunnet passe et arbejde på arbejdsmarkedet på grund af pasningen af barnet, der kræver ekstra omsorg, fordi han ofte har langvarige sygdomsperioder med infektioner.

Vi er en familie på 5 personer, hvoraf Mustafa er den mellemste af vore 3 børn. Vi er danske statsborgere, der oprindeligt kommer fra Irak, hvorfra vi var nødt til at flygte på grund af forfølgelse under Saddam Husseins rædselsregime.

Min kone har fra teenagealderen boet med sin familie i Norge, og jeg selv har i en årrække undervist i Statsøkonomi på universiteter i Indien - men desværre har Danmark ikke ønsket at gøre brug af min uddannelse som dr.phil. i statsøkonomi.

De mange løgne og usandheder, som Københavns Kommune har skrevet i akterne om os, vil man ikke rette eller trække tilbage - selvom vi har modtaget undskyldninger og beklagelser, som vi ikke kan bruge til noget som helst.

Jeg behøver vel ikke at sige, at heller ikke Datatilsynet, som skal påse, at loven om data i de offentlige systemer overholdes, ville pålægge Københavns Kommune at slette de urigtige og løgnagtige udtalelser - så hvad skal vi egentlig bruge alle disse ankeinstanser til?

Vi er chokerede over at konstatere, at alle systemerne i Danmark holder sammen og dækker over de personer indenfor systemet, som konstant bryder loven og nægter borgerne og selv handicappede børn

Side 4

deres rettigheder - og vi mener, det er en skam, at der ikke findes en lov, der kan straffe de kriminelle, som arbejder i systemet.

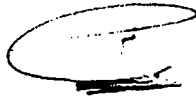
Jeg vil gerne informere systemerne i Danmark om, at vi agter at holde de ansvarlige personer og de ansvarlige politikere retsligt og moralsk ansvarlige for den skade, de har påført vort barn og vor lille familie, der i dag sidder tilbage med ødelagt helbred, ødelagt økonomi og dyb frustration.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om årsagen til den behandling vi har fået i de danske systemer er - at vort multihandicappede barn hedder: *Mustafa*.

Eller er det fordi vort barn er blevet udset til at være forsøgsobjekt på grund af sin sjældne sygdom: „Towns Brock Syndrom“, som man aldrig før har set i Danmark?

Vi håber, at der er nogle mennesker i Danmark, som vil reagere på dette opråb og tvinge politikerne og de ansvarlige myndigheder til at rette op på ulovlighederne overfor Mustafa og os.

København, den 10. august 2006

Dr. M.A. Muhye
Tlf. 2940 6914